

RÄDSLÅ

Jag vill säga det. Berätta om skräcken.

Jag märker hur bubblan runt mig börjar formas. Jag vet att den när sig av rädsla. Den börjar som ett frö... knappt märkbart bildas en tunn hinna. Något som blev sagt eller gjort, ett tvivel som när sig. Och hinnan som bildas.

Från början är det ett skydd, ett löjligt skydd, inte dugligt till något alls. Men inne i bubblan kan rädslan gro och få kraft. Den tar sin kraft från mig. Och av min kraft bildas en tjockare och tjockare hinna och till sist är det en ordentlig bubbla.

Där i är jag.

Övergiven.

Ensam.

Bubblan är genomskinlig, så jag ser andra, men jag är avskärmad. Nu reagerar jag. Vill inte vara här. Men rädslan dränerar mig, övergivenhetskänslan lika så. I takt med att bubblan blir tjockare, blir jag mer kraftlös.

Jag försöker nå ut.

Ser nån mig?

Kan nån sticka hål på bubblan?

Snälla!

Jag försöker sticka hål på den men jag har inte kraft.

Det gör mig än mer rädd. Och bubblan tjockare.

Okej då. Låt mig vara rädd då. Jag är alltså rädd. Vad är det med det då? Jag är inte rädd för rädd. Se. Kom över mig då. Jag slappnar av och låter mig absorberas av rädd.

Och måste le, för bubblan sprack.

Ha! Dumma rädsla, så dum du är. Gick du på den lätte?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren leelee med Poeter.se id #26415 innehar upphovsrätten